

РЕШЕНИЕ

№ 2023

гр. София, 25.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 21.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **12028** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. с чл. 73, ал. 4 от ЗУСЕСИФ.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК 13138347, [населено място], [улица], вх. Б, ет.7 ап.23 срещу Решение № BG05M9OP001-1.008-1517/25 от 24.11.2020г. на заместник - министъра на Министерството на труда и социалната политика и ръководител на управляващия орган на оперативна програма „Развитие на човешките ресурси“ 2014-2020г., с което на основание чл.73 ал.1 вр.ал.3 вр. чл. 72 ал. от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове/ЗУСЕСИФ/, влязло в сила Решение № 9342/13.07.2020 на Върховния административен съд, както и чл.70 ал.1 т.9 от ЗУСЕСИФ вр. т.21 от приложение № 1 на Наредбата за посочване на нередности,представляващи основания за извършване на финансови корекции и процентните показатели за определяне размера на финансови корекции, с което:

1. Е установено нарушение по смисъла на чл.70 ал.1 т.9 ЗУСЕСИФ вр. т.21 от Наредбата.

2.Определена е финансова корекция в размер на 100% от стойността на направените разходи по сключен договор от 31.08.2017г. с изпълнител Е. ЕОДД на стойност 80 700лв без ДДС по административен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ № BG05M9OP001-1.008-1517-C01 по процедура „Д. и безопасни условия на труд“.

3.Потвърждава се становището за недопустимостта на разхода в размер на 80 700лв.,

предявен в искане за плащане/ИП/ 3 и ИП4, представляващи нарушения, свързани с индикатори за измама при конфликт на интереси при провеждане на процедура за избор на изпълнители с публична покана, с предмет „Доставка на фургони за отход и хранене на строителни обекти, изпълнявани от [фирма] и сключен договор от 31.08.2017г. с изпълнител Е. Е., на основание чл.57 ал.12 т.4 от ЗУСЕСИФ,вр. т.21 от приложение № към чл.2 от Наредбата.

4.Регистрирана е нередност по смисъла на пар.2 от ДР на Наредбата за администриране на нередности по европейските структурни и инвестиционни фондове.

С процесната жалба се претендира незаконосъобразност на обжалваният акт, поради неговата материална незаконосъобразност, допуснати нарушения на административно-производствените правила, изразяващи се в липса на мотиви, както и противоречие с основни правни принципи, като прогласеният в чл.299 ГПК вр. чл.144 от АПК, поради пререшаване спор, вече разрешен от съд, със сила на пресъдено нещо. Макар, жалбоподателят да твърди, че обжалва акта в цялост, излага аргументи за незаконосъобразност единствено в частта по т.1 и т.2 с които е установена нередност и е определена финансова корекция. Иска се отмяната на акта и присъждане на направени по делото, разноски.

Ответната страна - Ръководител на оперативна програма „Развитие на човешките ресурси“ 2014-2020г. в Министерството на труда и социалната политика изразява кратко становище за неоснователност на жалбата, което поддържа в проведеното по делото заседание, като от своя страна прави възражение за прекомерност на предявените от жалбоподателя разноски и иска присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд съд С.-град счита процесната жалба за редовна - в съответствие с изискванията за форма, съдържание и приложения, както и за допустима, като подадена от лице с правен интерес срещу обжалваем по силата на чл.73 ал.4 ЗУСЕСИФ, акт в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата срещу акта по т.1 и т.2 е основателна.

По силата на чл. 73, ал. 4 ЗУСЕСИФ решението, с което се определят финансови корекции, може да се оспорва пред съд по реда на Административнопроцесуалния кодекс като при съдебното оспорване се прилагат съответно разпоредбите на чл. 27, ал. 2 и 3 и ал. 5 и 6. от ЗУСЕСИФ.

В съответствие с предмета на служебна съдебна проверка и с оглед твърденията на страните, настоящият състав счита, че процесният акт, в цялост, е издаден от компетентен орган, при спазване на изискванията за форма на акта, същият съдържа реквизитите, посочени в чл. 59, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 73, ал. 1 от ЗУСЕСИФ. От формална страна, актът съдържа фактически и правни основания с оглед изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК.

Относно възражението за незаконосъобразност на акта по т.1 и т.2, като постановен в нарушение на чл. 299 ГПК вр. чл. 144 АПК:

С решение № 9342 от 13.07.2020г. по адм.дело № 10814 по описа на ВАС за 2019г. е отменено първоинстанционното съдебно решение и в условията на решаване спора по същество, касационният съд е отменил решение рег. № BG05M90P001-1.008-1517/10 от 10.05.2018 година на заместник-министъра на Министерство на труда и социалната политика и Ръководител на управляващия орган по Оперативна програма „Развитие

на човешките ресурси“ В ЧАСТТА по т.2 и т.3, представляващи определяне на финансова корекция и изменение на акт за верификация на искане за плащане рег. № BG05M90P001-1.008-1517/5 от 12.01.2018 година.

С така отмененото решение и на основание установено нарушение по чл.57 от Регламент 966/2012 на ЕП и Съвета, на М. Е. е определена финансова корекция в размер на 80 700лв. за сключен договор с изпълнителя [фирма], поради наличие на конфликт на интереси изразяващ се в съвместно участие на председателят на оценителната комисия по проект „Безопасност и здраве на служителите на М. Е.“ и един от управителите на избраното за изпълнител дружество – [фирма], като членове на съвета на директорите в трето юридическо лице – [фирма].

За да постанови този резултат, тричленният касационен състав на Върховния административен съд е приел, че :

„...На първо място нередността, представляваща конфликт на интереси съгласно чл. 57 от Регламент (ЕС) № 966/2012 на нормативно ниво е квалифицирана като нередност по т.1 от Приложение № 2 към чл. 2, ал.2 от Наредбата за посочване на нередности. Съгласно чл. 2, ал.2 от Наредбата за посочване на нередности /редакция към Дв-к бр. 68/2017 година/, приложимите процентни показатели за финансови корекции за нередности по чл. 70, ал.1, т.1 ЗУСЕСИФ са посочени в приложение № 2. В конкретната хипотеза органът е квалифицирал нарушението като нарушение на чл. 57, пар.2 от Регламент № 966/2012 година, подвел е същото като нередност по чл. 70, ал.1, т.1 ЗУСЕСИФ, но е квалифицирал нередността по т.21 от Приложение № 1 към чл.2, ал.1 от Наредбата за посочване на нередности. Приложената т.21 от Приложение № 1 към чл.2, ал.1 от Наредбата за посочване на нередности се явява неотнормирана към квалификацията на нередността по чл. 70, ал.1, т.1 ЗУСЕСИФ. Т.21 попада в Приложение № 1 към чл.2, ал.1 от Наредбата за посочване на нередности, което е относима единствено към случаите за нередности по чл. 70, ал.1, т.9 ЗУСЕСИФ. Такава нередност в конкретната хипотеза органът не констатира, поради което и позоваването на т. 21 от Приложение № 1 към чл.2, ал.1 от Наредбата за посочване на нередности обосновава извод за материална незаконосъобразност на акта в частта за определената финансова корекция.

На следващо място, на нормативно ниво нередността, представляваща „конфликт на интереси“ е регламентирана както в т.21 от Приложение № 1 към чл.2, ал.1 от Наредбата за посочване на нередности, така и в т.1 от Приложение № 2 към чл.2, ал.2 от Наредбата за посочване на нередности. Първата хипотеза би била налице само при констатирана нередност по чл. 70, ал.1, т.9 ЗУСЕСИФ, а втората – само при констатирана нередност по чл. 70, ал.1, т.1 ЗУСЕСИФ. Т.21 от Приложение № 1 към чл.2, ал.1 от Наредбата за посочване на нередности изисква установен от компетентен съдебен или административен орган конфликт на интереси на бенефициера или на възложителя. Докато т.1 от Приложение № 2 към чл.2, ал.2 от Наредбата за посочване на нередности говори за конфликт на интереси по отношение на бенефициера по смисъла на чл. 57 от Регламент № 966/2012 година. В конкретната хипотеза, в мотивите на обжалваното решение на Р. са изложени съображения както за съществуващ конфликт на интереси по смисъла на пар.2, чл. 57 на Регламент № 966/2012 година, така и конфликт на интереси по смисъла на пар.2, т.21 от ДР на ЗОП, като органът смесвайки приложимите норми е обосновал напълно несъответстващо на квалификацията на чл. 70, ал.1, т.1 ЗУСЕСИФ приложение на т.21 от Приложение № 1 на чл. 2, ал.1 от Наредбата за посочване на нередности.

И на последно място, първоинстанционният съд при анализ на квалификацията на твърдяните нарушения неправилно е приложил материалния закон, като не е констатирал нито соченото разминаване, нито неправилното квалифициране на нередността. Напротив, съдът е допълнил обръкването, като е разгледал и приложението на чл.7, ал.3 от ПМС № 160/2016 година, достигайки до извода, че посочената разпоредба явно забранява свързаности между оценителите и членове на управителни органи на изпълнителите. Органът категорично не е изследвал посочените свързаности по смисъла на пар.1, т.13 и т.14 от ДР на Закона за публичното предлагане на ценни книжа, като съдът няма компетентност да допълва мотивите на органа. От друга страна, в съдебния акт липсва анализ на посочените точки, липсва извод за каквато и да било свързаност по смисъла на посочените точки от ЗППЦК в случая, както и извод по какъв начин тя обосновава конфликт на интереси по смисъла на сочения регламент в хипотеза на икономически интерес.

И не на последно място, цитирането в обжалваното решение на Р. на нормите на посочения регламент, на дефиницията на конфликт на интереси по смисъл на ЗОП и формалното им пришиване към фактите по казуса не обосновава извод за мотивираност на административния акт в частта за нередността. Претендиращият икономически интерес по смисъла на пар.2, чл. 57 от Регламент № 966/2012 година в случая не е обоснован от органа, поради което се формира и извод за немотивираност на административния акт в частта за дефинирания конфликт на интереси.

За пълнота на изложението, без да има задължение да мотивира административния акт вместо органа, съдебният състав посочва, че в хода на производствата по определяне на корекции в хипотези на твърдени конфликти на интереси, Р. следва строго да разграничава хипотезите на нередности по т.1 от Приложение № 2 към чл. 2, ал.2 от Наредбата за посочване на нередности от тези по т.21 от Приложение № 1 към чл. 2, ал.1 от същата наредба”.

Действително, в хипотеза,като настоящата, в която е налице отменен административен акт, издаден в условията на оперативна самостоятелност на органа, поради материална незаконосъобразност на акта, органа разполага с възможност, ако установи друго обстоятелство, налагащо произнасянето му и не е обхванат от специална времева преклузия за упражняване на правомощието си – да постанови отново акт, с който да волеизяви и разреши спорното правоотношение. За да постанови обжалваното решение, органа е подчертал изрично, че решението на ВАС се ползва със сила на пресъдено нещо по отношение на предходно констатираното нарушение по чл.70 ал.1 т.1 ЗУСЕСИФ, докато процесното решение е издадено за нарушение по чл.70 ал.1 т.9 ЗЕСУСИФ, което е отделно, самостоятелно нарушение.

Посочените обстоятелства позволяват да се заключи,че с обжалваният акт, органа е приложил друга правна норма и квалификация макар в същият фактически контекст, за да обоснове и наложи финансова корекция за установената от него нередност, поради което и възражението на жалбоподателя за нарушение на чл. чл.299 ГПК вр. чл.144 от АПК се явява неоснователно.

Относно твърденията за материална незаконосъобразност и допуснати нарушения на административно-производствените правила:

При издаване на процесно обжалваното решение № ВГ05М9ОР001-1.008-1517/25 от 24.11.2020г., ръководителя на управляващия орган на оперативна програма „Развитие

на човешките ресурси“ 2014-2020г., във връзка с Решение № 9342/13.07.2020 на Върховния административен съд и след извършено повторно разглеждане на отчетни документи в искания за плащане ИСУН 2020, извършени съгласно процедура за подбор на изпълнител с публична покана с предмет „Доставка на фургони за отдих и хранене на строителни обекти, изпълнявани от [фирма] е приел, че е налице нередност, изразяваща се в конфликт на интереси между председателя на оценителната комисия К. А. и единият от управителите на определеният изпълнител – [фирма] - Ц. С., поради факта, че същите са членове на СД на трето лице – [фирма]. В тази връзка и на основание пар.2 т.21 от ЗОП е установено наличие на конфликт на интереси, което е квалифицирано като нарушение по чл.70 ал.1 т.9 от ЗУСЕСИФ вр. т.21 от приложение № 1 към чл.2 от Наредбата за посочване на нередности,представляващи основание за извършване на финансови корекции и процентните показатели за определяне размера на финансовите корекции по реда на ЗУСЕСИФ. Определена е финансова корекция в размер на 100% от сумата на направените допустими разходи по договора с [фирма],равняваща се на 80 700без ДДС.

По силата на чл. 62 ал. 1 ЗУСЕСИФ, междинни и окончателни плащания се извършват след верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и при наличие на физически и финансов напредък на проекта. Управляващият орган извършва плащането в 90-дневен срок от постъпване на искането за плащане на бенефициента. Текста на ал.2 на цитираната норма предвижда, че на възстановяване подлежат само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган. Така, съгласно ал.3,управляващият орган извършва верифициране на разходите въз основа на проверка на документите, представени към искането за плащане, и на проверки на място, когато това е приложимо.

От своя страна, императивната постановка на чл. 64 ал.1 ЗУСЕСИФ предвижда, че в случай че бенефициент не представи в срок документ или разяснения по чл. 63 или е започната процедура по администриране на нередност, съответният разход не се верифицира, като може да бъде включен в следващо искане за плащане. Видно от данните по преписката и изрично посоченото от органа в обжалваното решение – същото е постановено в резултат от извършено повторно разглеждане на отчетни документи - искания за плащане по договора за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ. В този смисъл акта по т.3 разкрива ясни белези на отказ от верификация на разходи по чл.64 ал.1 ЗУСЕСИФ, като органа е преминал директно към процедура по администриране на нередност, изразяваща се в съответната отмяна на финансовата подкрепа.

Следва да се има предвид, че както верификацията, така и финансовата корекция са два различни способа за гарантиране на законосъобразното разходване на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове, поради което по никакъв начин не се преклудира възможността органът да се произнесе чрез актове, използвайки и двата способа. Органът прави проверка за допустимост на заявления за плащане разход, като нормата на чл. 64, ал. 1 ЗУСЕСИФ позволява на самостоятелно основание, сума, за която възникне съмнение и бъде образувана проверка за нередност, да не бъде верифицирана. Именно в този смисъл и нормата на чл.71 ал.1 от ЗУСЕСИФ предвижда,че чрез извършването на финансови корекции се отменя предоставената по глава трета финансова подкрепа със средства от ЕСИФ или се намалява размерът на изразходваните средства - допустими разходи по проект, с цел

да се постигне или възстанови ситуацията, при която всички разходи, сертифицирани пред Европейската комисия, са в съответствие с приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство.

Така, при частична отмяна на финансовата подкрепа на основание чл.70 ал.1 ЗЕСУСИФ, органа следва да постанови частичен отказ от верификация на направените разходи по исканията за плащане. Видно от настоящият казус, органа от една страна цели да постанови отказ от верификация, както и да отмени финансовата подкрепа по проекта, така, че отказаното за верификация плащане да не може да бъде включено в последващо искане. Така, в производството за проверка на отказа за верификация актът за определяне на финансова корекция е само фактическо основание за отказа, за това съдът трябва да провери единствено от формална страна осъществен ли е този релевантен юридически факт, т.е. налице ли е влязъл в сила акт за налагане на финансова корекция. Следвайки тази постановка и с оглед съдържанието на жалбата, се налага извода, че преценката за законосъобразност на акта по т.1 и т.2 ще обуслови и извода за неговата законосъобразност по т.3.

В процесният казус, процедурата по администриране на нередност и налагане на финансова корекция е започнала в хипотезата на чл.69 ал.2 от ЗУСЕСИФ - по инициатива на Р. на ОПРЧР и като следствие от съдебното решение на Върховния административен съд. Разпоредбата на чл.73 ал.2 от ЗУСЕСИФ е спазена доколкото на бенефициера е предоставен срок в който да изложи своите възражения, като процесното решение е издадено във формално нарушение, с един ден, на нормата на чл.73 ал.3 от ЗУСЕСИФ. Посоченото нарушение обаче няма отражение върху административното производство, дотолкова, доколкото посоченият срок в чл. 73, ал. 3 ЗУСЕСИФ не е преклузивен, а инструктивен и не е налице нарушение, което да съставлява основание за отмяна на атакувания административен акт само на това основание. / В този смисъл виж решение № 7476 от 20.05.2019 г. по адм. д. № 9129/2018 г. на ВАС. Решение № 8847 от 6.07.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6051/2019 г. и др./.

При извършената проверка не се установяват допълнителни нарушения свързани с администрирането, връчването на книжа и упражненото право на участие в процеса от страна на лицето, по отношение на което е постановено финансовата корекция.

По същество - съставомерността на понятието „нередност“ по смисъла на чл.69 ал.1 ЗУСЕСИФ е подчинено чрез нормативната референция на нормата на изискването по чл. 2, т. 36 и 38 от Регламент (ЕС) № 1303/2013. Така, нередност може да съществува и тогава, когато е налице възможност за нанасянето на вреда на общия бюджет, като няма изискване да се докаже наличието на точно финансово изражение. Нито националното законодателство, нито законодателството на Съюза поставят като изискване наличието единствено на реална вреда. Нередност може да съществува и тогава, когато е налице възможност за нанасянето на вреда на общия бюджет без точно финансово изражение. Това тълкуване на разпоредбата на чл. 2 т.36 Регламент № 1303/2013 е трайно установено и в практиката на Съда на Европейския съюз, дадено по повод идентичните дефиниции в Регламент № 2988/1995, Регламент № 1083/2006, както и други секторни регламенти (виж решение I. v С., С-199/03, EU: С: 2005: 548, т. 31; решение Chambre LTIndre, С-465/10, EU: С: 2011: 867, т. 47 и др.).

Така, нарушението на правото на Съюза, което обективно е довело до нарушаване на изискването за липса на конфликт на интереси винаги създава потенциална възможност за настъпване на вреда в бюджета на Съюза. В тази връзка следва да се

установи допуснато ли е от страна на жалбоподателя нарушение, като посоченото от органа в акта за налагане на корекция.

По силата на посоченият от органа пар.2 т.21 от ДР на ЗОП, "Конфликт на интереси" е налице, когато възложителят, негови служители или наети от него лица извън неговата структура, които участват в подготовката или възлагането на обществената поръчка или могат да повлияят на резултата от нея, имат интерес, който може да води до облага по смисъла на чл. 54 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество и за който би могло да се приеме, че влияе на тяхната безпристрастност и независимост във връзка с възлагането на обществената поръчка.

От своя страна, нормата на чл.54 от ЗПКОНПИ дефинира понятието облага, като всеки доход в пари или в имущество, включително придобиване на дялове или акции, както и предоставяне, прехвърляне или отказ от права, получаване на стоки или услуги безплатно или на цени, по-ниски от пазарните, получаване на привилегия или почести, помощ, глас, подкрепа или влияние, предимство, получаване на или обещание за работа, длъжност, дар, награда или обещание за избягване на загуба, отговорност, санкция или друго неблагоприятно събитие.

В стр.25 т.11 от Ръководство за изпълнение и управление на проекти по процедура за подбор на проекти с един краен срок за кандидатстване BG05M9OP001-1.008, „Д. И БЕЗОПАСНИ УСЛОВИЯ НА ТРУД" по Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси” 2014 – 2020 г., утвърдено от Ръководителя на УО на ОПРЧР, изрично е посочено, че „За установяване на ефективни и пропорционални мерки за борба с измамите при отчитане на установените рискове – чл. 125, пар. 4, б. „в” от Регламент 1303/2013 г., всички лица, участващи в екипа за управление на проекта, попълват Декларация за липса на конфликт на интереси по смисъла на чл. 57, пар. 2 от Регламент №966/2012 г.” (Приложение 4 от настоящото ръководство). Същата се попълва от ръководителя на проекта към момента на подписване на договора“.

По-надолу, в същият раздел от ръководство е разписано ,че „Контролните механизми, насочени към предотвратяване, разкриване, управление и санкциониране на конфликта на интереси предвиждат и проверка на лицата, участвали в комисии за оценка на проектни предложения. Същите в последствие нямат право да участват в екипите на бенефициента, в екипите на избран изпълнител по реда на ЗОП, както и като външни експерти за изпълнение на дейности по проекта.“

Всъщност, видно от самото ръководство и от документацията по проекта,Р. е възприел дефиницията за нередност само и единствено по смисъла на съюзният Регламент, докато в процесният административен акт се сочи нередност само по смисъла на националното законодателство. Предвид разпоредбата на чл. 2, т. 36 от Регламент (ЕС) № 1303/2013 и изискването за съобразено тълкуване на националното законодателство в светлината на ПЕС, настоящият състав счита, че нормата на пар.2 т.21 от ДР на ЗОП вр. чл.54 от ЗПКОНПИ следва да се схваща в светлината на чл. 61 пар.3 от Регламент (ЕС, Евратом) 2018/1046 на Европейския парламент и на Съвета от 18 юли 2018, изменяща и възпроизвеждаща текста на чл.57 от Регламент (ЕС, Евратом) № 966/2012.

По силата на съюзната разпоредба на чл.61 пар.3 от Регламент 2018/1046 „ За целите на параграф 1 конфликт на интереси съществува, когато безпристрастното и обективно упражняване на функциите на финансов участник или друго лице, посочено в параграф 1, е опорочено по причини, свързани със семейния и

емоционалния живот, политическа или национална принадлежност, икономически интерес или всякакъв друг пряк или косвен личен интерес.“

В този смисъл настоящият състав счита, че описаното в обжалваният акт не изпълва състава на относимата правна норма. Простият факт на участие на две лица в едно дружество без да е установено конкретно действие от страна на едното лице по отношение на другото, което го облагодетелства /като облагата вече би се презюмирала/ опорочава акта. Същият се явява материално незаконосъобразен, доколкото посочените от органа факти не обосновават приложението на конкретната норма. Успоредно с това същият се явява необоснован, като липса яснота по силата на какъв факт органа възприема пристрастност, причините поради които е опорочена безпристрастността, относими към конкретната уредба, регламентираща съставомерността на понятието. Факта на съвместно участие на посочените лица в трето дружество, не налага сам по себе си извод за създадени отношения с произтичащите от тях общи икономически интереси или други ангажименти на обвързаност, така, както същата е регламентирана в чл.54 от ЗПКОНПИ и така, както произтича от разпоредбата на чл.61 пар.3 от Регламент 2018/1046.

Следва да се подчерта, че съюзната разпоредба предполага опорочена безпристрастност и то по конкретна причина. Видно от така постановеното решение за налагане на финансова корекция, органа дори не сочи коя е причината довела до опорочената безпристрастност. Описаното от органа, само по себе си предполага, по житейски съображения да се допусне, че председателят на конкурсната комисия и управителят на класираното дружество се познават, но с това се изчерпват възможните изводи относно действията им.

Липсата на обосновка, както и на законова презумпция позволяваща съотнасяне на посоченото от органа към съставомерността на понятието „конфликт на интереси“, налагат извода за неправилно подвеждане на фактите към хипотезата на правната норма на чл. 61 пар.3 от Регламент 2018/1046, както и към националната норма на пар.2 т. 21 т.21 от ДР на ЗОП вр. чл.54 от ЗПКОНПИ и като резултат – неправилно приложение на разпоредбата на чл. 70 ал.1 т.9 от ЗУСЕСИФ.

От своя страна, както правилно е постановил и ВАС с горепосоченото свое решение, постановено въз основа на същата фактическа обстановка, връзката между въпросните лица е изцяло неанализирана през призмата на пар.1 т.13 и т.14 от ЗППЦК.

С оглед гореизложеното обжалваното решение следва да бъде отменено в цялост,като неправилно. Липсата на установена нередност, води до незаконосъобразност и на отказа за верификация, базиран единствено върху претендираната нередност.

С оглед своевременно направеното искане за присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на 2800лв. и съдебно деловодни разноски – в размер на 807лв., платена държавна такса, както и насрещно формулираното възражение за прекомерност от страна на ответника, настоящият състав, счита, че с оглед материалният интерес на спора, възнаграждението е изчислено изцяло в съответствие с нормата на чл.8 т.4 от наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Поради това и на основание чл. 172 ал.2, предл.второ от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 74 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение за определяне на финансова корекция № BG05M9OP001-1.008-1517/25 от 24.11.2020г., на заместник-министъра на Министерството на труда и социалната политика и Ръководител на управляващия орган на оперативна програма „Развитие на човешките ресурси“ 2014-2020г.

ОСЪЖДА Министерството на труда и социалната политика да заплати на [фирма], ЕИК 13138347, [населено място], бел.“Академик И. Г.“ 46, вх.Б, ет.7 ап.23 сумата от 2800лв, представляващи адвокатско възнаграждение и сумата от 807лв., представляващи съдебно - деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от деня на съобщението, че решението е изготвено.

СЪДИЯ: